

bevise det, og det er umuligt at bevise, ja endog at begribe. Hvori ligger den umaadelige Mod-sætning mellem de to Thing, naar det er givet, at Halvdelen af dette Thing udgaaer fra de samme Vælgere som det andet Thing, og den anden Halvdeel saaledes synker ned til at blive et stort Mindretal af den hele Rigsdag? Hvorfor skulde det være umuligt for disse to Thing, hvis Oprindelse for den ene Halvdeel af det ene Things Vedkommende hidrører accurat fra den samme Kilde som det andet Thing, at komme til Enighed? Det vilde ikke engang med nogen Tøie kunne opstilles, dersom de udgik fra forskjellige Kilder; thi man har jo mangfoldige Exempler paa, at to Kamre ere gaaede ud fra forskjellige Valglove, og at de dog ere komne ud af det med hinanden.

Naar den ærede Taler dernæst har erklæret — ja, det maa jeg vel egentlig ikke om-tale, siden den ærede Formand har kaldt ham til Orden derfor, — naar den ærede Taler har antydet, at Rigsraadet ikke skulde nyde tilbørlig Tillid i Folket, saa kommer det jo an paa, hvilket Rigsraad den ærede Taler mener. Rigsraadet havde engang en Form, som jeg tilstaaer, at jeg heller ikke troer havde stor Tillid i Folket, men denne Form bestaaer jo ikke længere, og den nuværende Form nærmer sig saameget til Rigsdagens, at jeg virkelig ikke troer, at han er historisk berettiget til at bruge en saadan Uttring. Jeg kan ikke troe, at Rigsraadet i mindste Maade skulde have mindre Tillid i Folket end Rigsdagen; det kan gjælde dem begge, at de savne Noget; der er en Deel af Folket, hos hvilken Rigsdagen har stor Tillid, og en anden Deel af Folket, som det ærede Medlem virkelig ikke er berettiget til at flaae en Streg over, hos hvilken Rigsraadet nyder stor Tillid. Dermed vil jeg ikke have rost Rigsraadets Valglov, som jeg i sin Tid i Rigsraadets Landsting meget villig er gaaet ind paa at foreslaae for-andret.

Med Hensyn til de stærke Udtalelser om den sørgelige Skæbne, som skulde vente vor Repræsentation, den Fremtid af Modstand, Strid, Riv og Uenighed, som aabenbarer sig for den ærede Talers stærkt bevægede Phantasie, vil jeg erindre om, hvorledes han bedømte

dette Punkt i Grundloven af 5te Juni 1849, dengang det blev vedtaget, det Punkt, om hvis Forandring der nu forhandles, nemlig Lands-thingets Sammensætning. Hvad sagde det ærede Medlem i den grundlovgivende Rigsfor-samling, da dette Punkt forelaa til Forhand-ling? Jeg skal blot citere nogle enkelte Ord; der behøves ikke Mere, troer jeg. Det ærede Medlem skilbredte det som „en i reactionair Retning meget væsentlig Skærpelse“ af det fore-liggende Forsatningsudkast; det var „med dyb Betyrning“, at han havde seet Forslaget, han ansaae det for „fuldkommen forfæilet“, og han erklærede Forslaget for en „Handst, som ud-slynges imod Demokratiet.“ Og nu erklærer det ærede Medlem, at den Repræsentation; der er indført i Grundloven af 5te Juni 1849, er den eneste sande Repræsentation, der gives, og at enhver anden vil være mere eller mindre usand. Det er jo muligt, at det ærede Med-lem i de forløbne 16 Aar er kommen til en anden Overbevisning — det skal jeg villig indrømme ham Ret til, ligesom jeg forbeholder mig selv den samme Ret —; men det er ganske vist, at, naar man skal maale efter hans Ut-tringer dengang, saa kunne hans nuværende faretruende Phantasier ikke gjøre Noget forfrækket. — Jeg skal ikke dvæle ved, hvad det ærede Medlem har talt om Vigtigheden af at have en stærk Regjering, hvori jeg selvsølgelig er ganske enig med ham; det er imid-tertid aabenbart, at han og jeg opfatte Begrebet om en stærk Regjering paa en noget forskjellig Maade. Vi havde en kort Tid en Regjering, til hvilken det ærede Medlem stod i nært For-hold. Jeg veed ikke, om han ansaae den for en stærk Regjering i Mod-sætning til de øvrige, vi have haft i de forløbne 16 Aar. Jeg til-lader mig at formene, at det var en svag Re-gjering. Fremdeles har det ærede Medlem paastaet, at man burde have bragt de fælles Anliggender over til Rigsdagen ved simpel Lov og derpaa have bedet Rigsdagen indstændigt om at forandre Grundloven i konservativ Retning, fordi det var nødvendigt. At denne Fremgangs-maade vilde have været hensigtsmæssig, kan jeg ikke være enig med ham i. Jeg kunde meget gjerne være gaaet ind paa, at man først var gaaet til Rigsdagen; men, vilde man vente at